

Farlig kemi

Afsnit 1

Sasja blev stående ude på badeværelset, til tårerne var holdt op med at løbe. Så plaskede hun lidt koldt vand på huden omkring øjnene og blev derefter stående et øjeblik med ansigtet skjult i frottéhåndklædet. Det duftede svagt af skyllemiddel. Hun hængte håndklædet på plads og så sig i spejlet. Lidt rød om øjnene, ja, men værre var det så heller ikke. Det lagde Daniel sikkert ikke mærke til. Og hvis han gjorde, kunne hun altid sige, hun havde haft noget bøvl med kontaktlinserne. Sasja trak vejret dybt ned i lungerne og gik ud.

Hendes mand sad i køkkenet med sin kaffe. Han havde netop løbet en tur i Kongeskoven og havde stadig sit svedige træningstøj på. Skålen med havregryn var tømt og skubbet lidt til side, så han kunne få plads til den bærbare computer. Han så ikke op.

"Det mislykkedes også denne gang," sagde Sasja, mens hun skar sig en skive brød. Da der ikke kom noget svar, vendte hun hovedet: "Daniel?"

"Ja?" Han rev sig løs og skubbede computeren fra sig. "Undskyld, hvad sagde du?"

"At det heller ikke ..." Sasja stoppede op. Først da hun var sikker på, at stemmen var under kontrol, fortsatte hun: "Jeg er heller ikke blevet gravid denne gang."

"Åh, det var synd for dig."

Hun vendte sig og så på ham. "Kun for *mig*?"

"For os, selvfølgelig," sagde han.

"Er du slet ikke bekymret? Vi har prøvet i over et år, og ..."

"Hvad skulle det nytte at bekymre sig?" Daniel rejste sig. "Et år er jo ingen tid; det siger alle."

"Nej, men i vores alder ..."

"Hold da op. Femogtredive og syvogtredive er da ingen alder."

"Men lægen sagde da, at ..."

"Det kommer, når det kommer. Det haster jo ikke."

Han kyssede hende på munden, et hurtigt tantekys. Så satte han skålen og kaffekoppen i opvaskemaskinen og gik ud på badeværelset. Et øjeblik senere kunne hun høre ham tænde for bruseren, mens han fløjtede. Som om han nærmest var ligeglad.

Måske *var* han i virkeligheden lidt ligeglad. Mere ligeglad end hende, i hvert fald. Daniel havde altid fundet stor tilfredsstillelse i sit arbejde som kemiker på en medicinalfabrik, mens Sasjas job som apotekerassistent var lidt mindre lystbetonet. En barselsperiode efterfulgt af nogle år med et krævende småbørnsfamilieliv ville være en betydeligt større udfordring for ham end for hende, det var helt sikkert.

Stolen var stadig varm efter ham. Sasja tog en bid af sin ostemad og trak hans computer hen til sig. I et kvarters tid læste hun overskrifter på netaviserne og tjekkede sin Facebook-profil. Det så ud, som alle i hendes netværk havde uploadet billeder af deres børn og børnebørn i nattens løb. Sasja skyndte sig at logge ud, før tårerne begyndte at trille igen. Der var ingen grund til at irritere Daniel.

Han fløjtede stadig derude. Det lød som ... Ja, det var en sang fra en Disneyfilm, opdagede hun og smilede for sig selv. Hvor var han sød. Sasja vidste med hver en fiber i sin krop, at hun elskede sin mand, men skulle hun være ærlig, kunne hun af og til godt komme lidt i tvivl, om *han* elskede *hende*. Hun prøvede at sige til sig selv, at han altid havde været distraet, og at hans arbejde altid havde fyldt meget i hans liv – også da de var nyforelskede. Faktisk var det jo en af de ting, der i sin tid havde fået hende til at falde for ham. Hun elskede hans engagement; elskede, at han knoklede for at gøre livet bedre for syge mennesker; elskede hans alvor.

Men var det ikke, som om det var ved at tage overhånd? Havde han ikke i den senere tid fået endnu mere travlt? Sasja havde ikke noget imod at være alene en aften i ny og næ, men hvornår var det egentlig blevet til flere aftener *uden* Daniel end *med*?

Hendes blik faldt på kalender-ikonet på hans computer. Hun dobbeltklikkede på det og begyndte at bladre bagud ... Var der nogle møder i arbejdstiden, der gjorde det nødvendigt for Daniel at skubbe forskningen til

aftentimerne? Hun følte sig som en spion, men forsvarede sig med, at han vel næppe skrev noget i sin kalender, som hun ikke måtte se.

I det samme faldt hendes øjne på en regelmæssigt tilbagevendende post. Daniel mødtes med en vis "A.B." en eller to gange om ugen, altid efter arbejdstid eller tidligt om morgenen; et par gange i weekender. Sasja prøvede at bortforklare det inde i hovedet. Det kunne være en fysioterapeut, måske, eller en forretningsforbindelse. Men den holdt ikke. Hvis han gik hos en fysioterapeut eller en anden form for behandler, ville han da have fortalt det til hende ... og hvis det var et firma, som havde noget med hans arbejde at gøre, var det da for mærkeligt, at møderne ikke lå i arbejdstiden. Men hvad så?

Sasja hørte, at vandet holdt op med at løbe derude. Hun skyndte sig at lukke kalenderprogrammet og rejste sig for at fylde kaffekoppen. Daniel kom ud i køkkenet, kun iklædt et lyseblåt håndklæde; det samme, som Sasja netop havde brugt til at tørre sit ansigt med.

Han lagde armene om hende og kyssede hende igen; lidt mindre tantet denne gang. "Du må ikke være ked af det," sagde han ned i hendes hår. "Jeg er sikker på, det nok skal lykkes for os. Selvfølgelig skal du ha' det barn."

"Vi skal." Hun fortrød sin irettesættende tone i samme øjeblik, ordene var ude af hendes mund.

Daniel slap hende. "Ja ja," sagde han. "Selvfølgelig. Vi skal." Han gik ind på soveværelset for at klæde sig på.

I det samme bippede hans mobiltelefon, der lå på bordet ved siden af computeren. Sasja så ned mod soveværelsesdøren, men Daniel viste sig ikke. Han havde nok ikke hørt det. Hun tog mobilen op. Der var kommet en sms fra en kvinde ved navn Annelouise. Intet efternavn. Men mon ikke det begyndte med B, tænkte Sasja og åbnede beskeden, før hun kunne nå at fortryde.

Teksten var ganske kort: "Sædvanligt sted kl. 18. Vi er nødt til at tale sammen." Sasja læste den igennem flere gange uden at blive klogere. Så gemte hun den som ulæst, så Daniel ikke skulle opdage, hvad hun havde gjort, og lagde telefonen tilbage på bordet.

*

Det havde ikke været vanskeligt at skaffe en bil, Daniel ikke kunne genkende. Sasjas yndlingskollega, Julie, havde byttet med hende uden at stille spørgsmål.

Hun havde kunnet mærke desperationen i sin ellers så afbalancerede veninde, og det var vel også grunden til, at hun uden videre gik med til at blive lidt længere på apoteket, så Sasja kunne gå en halv time før den dag.

Klokken halv seks sad Sasja derfor i en noget bedaget, blå Mazda uden for PharmaSund og holdt øje med sin mands bil. Hun kunne se den inde på medicinalfabrikkens parkeringsplads, en sort Ford Mondeo med anhængertræk. Klokken blev fem minutter over; den blev tyve minutter i ... Sasja begyndte at blive urolig. Hvis han skulle møde nogen klokken seks, hastede det da lidt nu.

Da Daniel omsider dukkede op, var han i selskab med en ung fyr. De stod lidt ved Mondeoen og snakkede. Daniel lo og lagde en hånd på den anden mands skulder, da de sagde farvel. Fyren låste en cykel op, tog en cykelhjelm på og svingede ud på vejen. I et glimt så han direkte ind i Sasjas øjne, så var han væk.

Daniel kørte ned ad udkørslen og blinkede til højre. Det passede Sasja fint, for så behøvede hun ikke at rode sig ud i et U-sving, der måske ville tiltrække sig hans opmærksomhed. Hun holdt sig ret tæt bag ham forbi sygehuset med retning mod motorvejen. Lige før afkørslen drejede han ind på den store parkeringsplads, hvor miljøbevidste Sundkøbing-pendlere hver morgen stillede bilen for at tage bussen det sidste stykke vej ind til hovedstaden.

Sasja fortsatte ligeud. Havde hun fulgt efter ham ind på den næsten tomme parkeringsplads, ville han omgående have lagt mærke til det. Bag motorvejsbroen holdt hun ind til siden, låste den lånte bil og gik tilbage. Da parkeringspladsen var inden for synsvidde, bevægede hun sig meget forsigtigt fremad. Hun kunne se Daniels bil, men den var tom.

Sasja bøjede sig endnu længere forover og bevægede sig langsomt fremad mellem bilerne. Af og til standsede hun op og løftede forsigtigt hovedet for at se, om hun kunne få øje på sin mand, men han var intetsteds at se. De øvrige biler på pladsen var lige så tomme som hans.

Pludselig hørte hun en bil nærme sig. Gruset knasede under den nyankomnes dæk, da bilen trillede ind på en plads få meter fra Sasjas skjulested bag en bordeauxrød minibuss.

"Hej!" Det var Daniels stemme. Øjeblikket efter så hun et glimt af ham, da han passerede minibussen. Hvor pokker kom han fra? Havde han været ovre bag

det buskads dér for at lade vandet? I så fald var det rent held, at han ikke havde set sin kone snige sig frem på den mennesketomme parkeringsplads.

"Hej!" En kvinde. "Undskyld, jeg blev lige lidt forsinket." Der var en svag, fynsk klang i hendes stemme.

"Helt okay. Jeg er lige kommet."

Sasja ville ønske, hun kunne se dem. Og dog. Måske var det meget godt, at hun ikke kunne se dem omfavne hinanden, kysse hinanden, se forelsket på hinanden ... Jalousien fik hendes mellemgulv til at trække sig sammen i en smertefuld knude.

"Hvad så? Hvad er der los?" Daniel igen. "Du lød, som om det hastede."

"Lad os sætte os ind i bilen. Jeg fryser."

"Det er også lidt råkoldt i dag."

En bildør åbnedes og blev smækket. Og én til. Stilheden sænkede sig over området. Langt væk kunne Sasja høre en ko brøle.

Efter nogen tid nærmede et stort dieselkøretøj sig og standsede med piftende bremses. Sasja tittede frem. Pendlerbussen. En lille håndfuld mennesker steg ud og satte sig i hver sin bil, der én efter én forlod parkeringspladsen. Heldigvis var der ingen, der fjernede den minibus, Sasja skjulte sig bag, men da hun vovede at kigge efter, var køretøjet mellem den og Annelouises bil forsvundet.

Nu kunne hun se direkte ind i den sølvgrå Golf gennem minibussens ruder. Annelouise var blond, korthåret. Mere kunne Sasja ikke skelne gennem alle glaslagene. Det elskende par var Gud være lovet ikke i fysisk kontakt lige nu. I hvert fald ikke så vidt Sasja kunne se. Deres ansigter var alvorlige, og de var fordybet i samtale. Faktisk kunne det godt se ud, som om de skændtes, tænkte Sasja med et glimt af skadefryd. Daniel så vred ud. Hun kendte ham, når han virkelig rullede sig ud. Hendes mand havde et voldsomt temperament, selv om han i det daglige var det rareste, man kunne forestille sig.

Der gik et stykke tid på denne måde. Daniel og Annelouise diskuterede i Golfen, Sasja stod ubevægelig bag minibussen og betragtede dem. Med ét råbte Daniel så højt, at man kunne ane hans stemme helt uden for bilen. Annelouise rystede på hovedet med sammenknebet mund. Så flåede Daniel døren i passagersiden op og stod ud. Sasja dykkede igen ned i sin krumbøjede position.

"Jeg håber virkelig, du vil tænke over det," lød Daniels vrede stemme.

Sasja kunne ikke høre, hvad Annelouise svarede fra sin plads inde i bilen.

Kun en svag mumlen.

"Er du slet ikke klar over, hvor meget det vil ødelægge for mig?" råbte Daniel.

En ny mumlen.

"Man har altid et valg," sagde han.

Bildøren smækkede, og hans skridt forsvandt over grusbelægningen. Et øjeblik var der stille. Så kørte først Golfen, så Mondeo'en.

Sasja blev siddende bag minibussen nogle minutter, før hun rettede sig op og langsomt spadserede tilbage til Julies bil. Hendes hoved surrede med alt det, hun havde hørt og set. Eller måske snarere det, hun *ikke* havde hørt eller set. Hun var ikke i tvivl om, at hendes teori om mandens utroskab var rigtig, uanset hvor nødig hun ville tro på den. Men hvorfor havde de skændtes sådan, de to? Havde Annelouise slået op med Daniel, eller ...

Sasja var nået hen til bilen og var i færd med at låse den op, da en tanke slog ned i hende. Hun standsede midt i en bevægelse, mens sandheden spredte sig til hele hendes bevidsthed. Annelouise var gravid. Selvfølgelig. Hun ville beholde barnet, Daniel ville have hende til at abortere. Selvfølgelig. *Selvfølgelig* var det sådan, det var. Gråden overmandede Sasja så voldsomt, at hun kun med nød og næppe fik åbnet døren og sat sig bag rattet, før hun brød helt sammen. Hun så det hele for sig. Hvordan Daniel til sidst ville give efter. Han og Annelouise ville få barnet, det yndigste barn, og de ville flytte sammen i et hus ude på landet, og de ville blive lykkelige, og ... Sasja lænede sig ind over rattet og gav sig hen til gråden, til hun var helt udmattet.

Bagefter sad hun lidt og kom til sig selv, før hun kørte bilen hjem til Julie, byttede nøgler og tog hjem.

Daniel var ved at luge i rækkehusets lille forhave, da hun holdt ind ved fortovskanten. "Hvor søren har du været?" sagde han. "Fik du ikke fri for over en time siden?"

"Jeg drak lige et glas vin med Julie." Hun undgik hans blik, da hun smøg sig forbi ham. "Jeg går ind og laver mad nu."

"Er du ved at blive forkølet? Din stemme lyder så ..."

"Det er ingenting."

"Ind under dynen med dig. Og så melder du dig syg i morgen."

"Sludder. Jeg fejler ikke noget."

Han kom hen og lagde armene om hende. "Du skal passe på dig selv, Sasja. Jeg vil ikke have, min lille elskede bliver syg."

Sasja rev sig løs. "Jeg har det fint," sagde hun. "Hvad siger du til pasta med kyllingebryst?"

Afsnit 2

De følgende dage gik Sasja rundt som i en tåge. Hun opførte sig næsten, som hun plejede; lavede mad hver aften, så fjernsyn og vaskede tøj, kyssede Daniel farvel og godmorgen og godnat. Udenpå kunne man intet mærke på hende, men indeni var alt i kaos. Tanken om hendes mand og hans elskerinde red hende som en mare, men hun kunne ikke mønstre modet til at bede ham direkte om at forklare sig. Sasja stjal sig gentagne gange til at tjekke Daniels mobiltelefon, men dagene gik uden en eneste ny besked. Heller ikke hans kalender viste tegn på, at et nyt møde var under optrækning.

Daniel selv havde det bestemt heller ikke godt. Han havde altid været distræt, ja, men siden stævnemødet på parkeringspladsen havde han virket helt ved siden af sig selv. Han faldt tit i staver; sad og gloede ned på sine hænder med rynkede bryn, gik i stå midt i en opgave, var endnu sværere at råbe op end sædvanlig. Hans tanker var tydeligvis alle andre steder end der, hvor han var.

Det var underligt uvirkeligt, det hele. De havde altid været så tætte, de to. Men nu ... Nu gik de rundt som fremmede ved siden af hinanden, opfyldt af hver deres problemer, i hver deres verden. De sov sammen, spiste sammen, så tv sammen, men i virkeligheden var de hver især helt alene. Sasja mærkede gråden i halsen næsten døgnet rundt. Hun var syg af sorg, både på sine egne og på sin mands vegne. Hun ville ønske, hun kunne række ud mod ham, få ham til at åbne sig, trække ham ind i sine arme ... men det gik naturligvis ikke.

Dagen efter mødet på parkeringspladsen havde de siddet og spist, da Daniel pludselig så på hende: "Hvad lavede du egentlig foran fabrikken i går?"

Sasja havde heldigvis lige puttet en bid mad i munden, så hun fik nogle ekstra sekunder at sunde sig i, mens hun tyggede af munden. "Hvad mener du?" sagde hun så.

"En af mine assistenter så dig. Du sad i en blå bil."

Sasja rystede på hovedet. "Jeg drak et glas vin med Julie efter arbejde og kom lige hjem bagefter. Det har jeg jo sagt."

"Han lød nu helt sikker, Emil."

"Min bil er da ikke blå. Og hvor skulle han iøvrigt kende mig fra?"

"Han var da med herhjemme til gløggfesten ... Det er kun et halvt år siden. Kan du slet ikke huske det?" Daniel så irriteret ud.

Hun rynkede brynene, tænkte sig om. "Nej," sagde hun så. "Der var så mange, jeg ikke kendte."

Han så på hende et øjeblik mere. Så trak han på skuldrene. "Nå. Han har vel taget fejl." Han rejste sig. "Jeg løber lige en tur, mens det er tørvejr."

*

Torsdag eftermiddag, en uge efter Daniels hemmelige møde, stod Sasja bag disken på Løveapoteket og ekspederede en gravid kvinde med halsbrand. Hun havde netop lagt hele udvalget af Balacid, Link og Alminox frem på disken og var i færd med at forklare effekten af flydende medicin kontra tyggetabletter, da en gruppe mennesker i selvbetjeningsområdets fjerneste ende tiltrak sig hendes opmærksomhed.

En ung pige knælede på gulvet ved siden af en ældre dame. Hun vendte hovedet og råbte ud i lokalet: "Er her ikke nogen, der kan førstehjælp?"

"Det kan jeg," råbte Sasja, nikkede undskyldende til den gravide kunde og skyndte sig over til damen på gulvet.

Damen på gulvet havde voldsomme kramper. Hendes ene sko var faldet af, og fødderne gik som trommestikker mod linoleummet. Hun havde også mistet kontrollen over sin blære, bemærkede Sasja, mens hun fik gennet et ægtepar i joggingtøj lidt på afstand, så hun kunne komme til at tage sin cardigan af og skubbe den ind under hovedet på kvinden, der lå og slog siden af hovedet mod gulvet.

"Skal du ikke stikke noget ind mellem hendes tænder?" spurgte manden i joggingdragten.

"Vi risikerer, det gør mere skade end gavn," sagde Sasja.

"Men vi skal da ringe efter ambulancen?"

"Vent lige lidt. Der er ingen grund til at overreagere. Et epileptisk anfald går over af sig selv på et par minutter." Bare han ville gå væk.

"Hvordan kan du vide, det er epilepsi?"

Sasja vendte sig mod den emsige herre. "Jeg klarer det herfra, tak," sagde hun. "Hvis du lige vil give os lidt plads."

Manden brummede noget surt og trak sig et skridt tilbage.

Kvinden på gulvet viste ingen tegn på bedring. De kraftige kramper blev ved, og hendes øjne vendte det hvide udad. Hun havde bidt sig i læben, og blod og fråde løb i en tynd strøm ned over hendes kind. Sasja løsnede damens jakke og bandt hendes silketørklæde op. Sekunderne gik. Minutterne. Ingen forandring.

"Er du sikker på, at sådan et epileptisk anfald altid går over af sig selv?"

Det var Sasjas kollega, Julie, som havde sluttet sig til den lille gruppe.

"Nej," indrømmede Sasja. "Jeg bliver faktisk mindre og mindre sikker på, at det *er* epilepsi."

"Jeg ringer til alarmcentralen nu."

Sasja blev ved damen på gulvet, til ambulancen kom. I baggrunden kunne hun høre ægteparret med joggingdragterne udbrede sig om, at hun da bare skulle have gjort, hvad de hele tiden havde sagt. Hun var alt for bekymret for den syge til at tage sig af det. Et nik fra apotekeren bekræftede, at hun bare skulle tage med, og Sasja satte sig på forsædet, mens ambulancelægen arbejdede med patienten omme bag i bilen.

I akutmodtagelsen blev den bevidstløse patient, der nu lå roligt under fleecetæppet, omgående kørt ind på sin bære. Redderen og ambulancelægen fulgte med, og de blev mødt af en sygeplejerske i døren. Allerbagerst småløb Sasja som det tynde øl. Det lille optog standsede ved modtagelsesskranken, hvor en lægesekretær og sygeplejersken tjekkede patientens sygesikringskort, som man havde fundet i hendes pung. En enkelt søgning i hospitalets database viste,

at Ruth Møller, som hun hed, var en af hospitalets faste, ambulante patienter, og en afdelingslæge blev tilkaldt.

Sasja stod på et par meters afstand og fulgte med. Hun vidste ikke rigtigt, hvad hun skulle stille op med sig selv, men det var hende magtpåliggende at sikre sig, at fru Møller var i gode hænder, før hun tog tilbage på arbejde.

Ambulancelægen forklarede afdelingslægen, at han havde givet patienten en dosis diazepam undervejs for at standse de voldsomme kramper. I det øjeblik, afdelingslægen begyndte at stille et uddybende spørgsmål, fik Sasja et chok. Den lyse, melodiske stemme kendte hun; dens antydning af en fynsk tone. Hun så nærmere på kvinden i den hvide kittel. Det ovale ansigt, det kortklippede, blonde hår ... Der var ingen tvivl: Det var Annelouise. Daniels elskerinde. Kvinden, som måske bar på det barn, Sasja ikke selv kunne give ham ... Sasja stod nogle øjeblikke helt stift og stirrede på afdelingslægen. Så tog hun sig sammen. Det her var hverken tiden eller stedet at spekulere over det. Hun trådte lidt nærmere, så hun kunne høre brudstykker af personalets samtale, mens de ventede på bæreelevatoren.

"... ligner altså påfaldende de andre tilfælde," sagde sygeplejersken.

"... muligt, men der skal flere tests til, før vi ..." sagde Annelouise og lagde hånden på Ruth Møllers arm, der nu lå slapt oven på fleecetæppet.

"... underrette ledelsen, hvis ..."

"Jo jo, men først må vi være helt sikre på, at ..."

Den lille flok hvide kitler forsvandt ind i elevatoren, og dørene lukkede sig bag dem.

Sasja gik tilbage til skranken. Hun rømmede sig.

Lægeseekretæren så op. "Ja?"

"Det var mig, der ... Jeg gav førstehjælp til ..."

"Åh." Lægeseekretæren så lidt mere imødekommende ud. "Det var dig, der kom ind med Ruth Møller?"

"Ja. Jeg tænkte bare ... Hvis der sker noget. Jeg ville gerne ..." Sasja gik i stå, men opmuntret af lægeseekretærens afventende blik fortsatte hun: "Kan du ikke give mig navnet på den læge? Jeg ville gerne kunne følge lidt med, og ..."

"Annelouise Brandt? Jo da." Lægeseekretæren rejste sig og skrev nogle cifre på bagsiden af et aftalekort. "Her er hendes lokalnummer. Jeg er sikker på, hun vil fortælle dig, hvordan det går, når vi ved lidt mere."

*

Da Sasja lidt senere kom tilbage på arbejde, rystede hun stadig en smule på hænderne. Hun gik ud i baglokalet for at få en kaffepause, inden hun skulle ud at ekspedere. På gulvet ved radiatoren sad en af farmaceuterne og kælede for en lille, overvægtig hund.

"Hvor kommer den fra?" spurgte Sasja. "Jeg troede ikke, vi måtte have hunde med her."

"Den stod bundet ude foran," sagde farmaceuten, en spinkel, midaldrende dame ved navn Hanne. "Vi tror, den tilhører den dame, der fik det krampeanfald."

"Ruth Møller," sagde Sasja og satte sig på knæ. Hun kløede hunden bag ørerne, mens hun fortalte den smule, hun vidste, om den syge kvinde. "Hun bliver i hvert fald ikke udskrevet i dag," sluttede hun. "Så hvem skal tage sig af dig i nat?" spurgte hun hunden.

"Vi havde tænkt os at køre den til et internat," sagde Hanne.

"Nej, det kan du ikke mene. Den er vant til at tusse rundt med sin ejer og få for mange godbidder. Den plejer måske endda at sove i sengen ... og så vil I have den låst inde helt alene i et betonbur?"

Hanne trak på skuldrene. "Min ældste er allergisk," sagde hun og rejste sig. "Julie må ikke have kæledyr i sin lejlighed, og de andre ..." hun trak igen på skuldrene. "Der var ikke rigtigt nogen, som ville påtage sig ansvaret. Men *du* kunne måske ..."

Sasja så på hunden. Hunden så på Sasja. Den så rar ud, en gammel tæve med sorte og brune pletter på hvid bund. Lidt grå om snuden. Hun vidste godt, at Daniel ikke brød sig om hunde, men lige nu var hun ligeglad. Han kunne vel nok finde sig i en enkelt lille vaps et døgn tid eller to. Hun tjekkede navneskiltet. Bibi. Det var da sødt.

"Skal du med mig hjem?" spurgte hun så, og Bibi logrede forsigtigt.

Sasja så op på Hanne og smilede.

*

Hun købte diæt-tørfoder til hunden. Bibi ville bestemt ikke tage skade af at tabe sig lidt, tænkte hun, mens hun omhyggeligt målte en portion op og serverede det i en ymerskål. Hunden måtte finde sig i slankemad og gulerods-godbidder, så længe den opholdt sig her på matriklen. Da Sasja havde sat en fyldt vandskål ved siden af og redt op med nogle sofapuder og et gammelt tæppe i et hjørne af køkkenet, gik hun ind til sit arbejdshjørne i stuen og tændte for computeren.

I Googles søgefelt skrev hun "Annelouise Brandt + Sundkøbing" og startede søgningen, og kort efter havde hun alle de oplysninger, hun havde brug for. Annelouise var første reservelæge på gerontologisk afdeling. Så meget havde Sasja nu allerede gættet. Hun løb hurtigt gennem de øvrige søgeresultater. Annelouises Facebookprofil var desværre lukket for uvedkommende, viste det sig, men Sasja fandt frem til et par videnskabelige artikler om tidlige stadier af demens, en privatadresse på Lindevej i det dyre kvarter oppe mod skoven og et blogindlæg om børnefødselsdage.

Det sidste fik Sasja til at søge lidt videre. Hun havde indtil nu end ikke overvejet muligheden af, at Annelouise kunne have en familie i forvejen. Men jo: På Lindevej var der også en mandlig beboer, Karl Brandt. Sasja fandt hans Facebookprofil, og denne gang havde hun heldet med sig. Karl Brandt var tilsyneladende lidt mere gavmild med sine data end sin kone, så han havde en helt åben profil. At dømme efter Karl fotoalbums havde han og Annelouise et barn, en cirka tiårig dreng ved navn Andreas. Karl selv var ingeniør. Sasja sad lidt og kiggede på Karls billede. Lyst overskæg, maskinklippet hår, lidt smalle, brune øjne. Tænk, at hun havde en lidelsesfælle. Hun vidste ikke, hvorfor det kom sådan bag på hende, men det gjorde det altså.

Hun var så opslugt af sin nye opdagelse, at hun ikke bemærkede, da Daniels bil kørte ind i garagen. Det gav et spjæt i hende, da han stak nøglen i døren. Hun skyndte sig at slette alle spor efter sin søgning og klappe computeren sammen, inden han nåede ind i stuen.

"Hvad er det?" sagde han og skulede ned mod Bibi, der var løbet hen til ham og nu stod og logrede, så hele hendes lille, tykke krop vibrerede.

Sasja forklarende hundens tilstedeværelse så kortfattet, hun kunne, og Daniel blødte lidt op.

"Det ligner grisehandlerens hund fra Matador," sagde han, da han havde studeret dyret lidt nøjere. "Hvad er det, den race hedder?"

"Aner det ikke," sagde Sasja. "Men hun er da sød, ikke?"

"Jo." Daniel bøjede sig ned. "Det er hun faktisk ... Jeg troede sgu, du ville prøve at snigløbe mig," sagde han og klappede Bibi på hovedet. "Jeg har hørt om mange mænd, der har fået hund på den måde."

"Det kunne jeg da aldrig drømme om," sagde Sasja. "Jeg ville aldrig opføre mig så lusket."

Daniel løftede hovedet og så på hende. Så han lidt flov ud? Det bildte hun sig ind. I et glimt troede hun, at han ville betro sig til hende, men øjeblikket forsvandt lige så hurtigt, som det var kommet.

Den aften var på overfladen hyggelig. De spiste hjemmelavet pizza og delte en flaske god rødvin, luftede hunden sammen, så en film på tv og faldt til sidst i søvn under dobbeltdynen. De udvekslede naturligvis ord i aftenens løb, lavede aftaler om praktiske ting, sludrede høfligt om tv-programmet, sagde "Tak" og "Undskyld" og "Må jeg lige komme forbi". Men på intet tidspunkt talte de om ... *det*.

Det unævnelige, hemmelige lå mellem dem og voksede sig stort og uigennemtrængeligt. Det fik bare lov at ligge der, ventende på, at en af dem skød hjertet op i livet og prikkede hul på bylden.

Afsnit 3

"Men er der slet ikke noget nyt?" spurgte Julie. Hun og Sasja havde netop sat sig ud i apotekets baglokale for at holde en kort pause, inden eftermiddagstravlheden for alvor satte ind. "Jeg mener ... I kan jo ikke blive ved at passe den hund i al evighed."

"Næh." Sasja pustede på sin kaffe. "Men de siger, det godt kan have lange udsigter med at få udskrevet Bibis ejer."

"Efter et epileptisk anfald? Tager det så lang tid?"

Sasja trak på skuldrene. "Vi ved jo strengt taget ikke, hvad Ruth Møller fejler. Jeg har ringet til afdelingslægen flere gange, men hun sidder altid i møde eller er på stuegang eller noget ..." Måske, tænkte hun for sig selv, måske hjalp det ikke ligefrem på sagen, at det var lægens elskers kone, der ringede. Man kunne jo godt forestille sig, Annelouise Brandt ikke ligefrem var ivrig efter en snak med hende. Men de spekulationer holdt Sasja for sig selv.

"Men hvad så? Beholder I den?"

"Indtil videre, ja. Faktisk er det ret hyggeligt. Vi kommer ud og får noget frisk luft hver dag, og så er der også nogen, som tager imod én, når man kommer hjem." Igen holdt Sasja en del af sandheden tilbage. Sagen var nemlig den, at Bibi simpelthen gjorde det lettere for Sasja og Daniel at leve sammen uden at tale om alt det, der gjorde så ondt. Med den lille, livlige hund i huset var der altid noget andet at fokusere på; noget at være sammen om.

"Sover den så også i sengen?"

"Nogle gang sniger hun sig op i løbet af natten, så ..." Sasja lo, da hun så venindens vantro grimasse. "Det er da da ikke noget ulækkert ved. Bibi er pæn og ren. Desuden savner hun sin ejer," forsvarede hun sig.

Julie rystede på hovedet, tømte sin kop og gik tilbage i ekspeditionen for at åbne en ekstra kasse.

Sasja blev siddende lidt. Hun var stadig i syv sind, om hun skulle gennemføre den plan, hun havde gået og puslet med i et par dage. Alt det praktiske var sådan set på plads. Hun havde fortalt Daniel, at hun den følgende aften skulle til et mini-seminar om nye håndkøbspræparater mod hudsygdomme, og at hun ville nappe en sandwich sammen med Julie og Hanne først. Han havde med det samme erklæret, at han så ville tage lige hjem og tage sig af hunden, så det behøvede hun heller ikke at tænke på. Banen var med andre ord klar.

Alligevel flåede tvivlen stadig i hende. Indtil for knap to uger siden havde Sasja aldrig gjort den slags. Hun havde aldrig læst andres mails, hun havde aldrig smugkigget i andres mobiltelefoner, og hun havde aldrig skygget nogen. Og nu? Nu var hun nærmest ekspert på området. Hun havde det forfærdeligt med det, og alligevel blev hun ved.

Det *ville* selvfølgelig være nemmere – og en del mere redeligt – hvis Sasja lagde kortene på bordet over for Daniel; spurgte ham direkte, hvordan det stod til mellem ham og Annelouise Brandt. Om hans elskerinde var gravid, og om hun ville have barnet. Om han havde planer om at gå fra sin kone ... Men hun turde ikke. I hvert fald ikke, før hun havde nogle mere håndfaste beviser. Spørgsmålet var bare, hvor hun skulle få dem fra.

Dagene gik, og der skete stadig intet. Daniel havde ikke fået nogen nye beskeder fra sin elskerinde, og han havde det tydeligvis dårligere og dårligere for hver dag, der gik. Måske turde *han* heller ikke se sandheden i øjnene – hvad den så end var.

Sasja var ulykkelig. Daniel var ulykkelig. Og der var stadig ingen af dem, der talte om den bunke, der lå og voksede sig stor under deres fælles gulvtæppe. Derfor havde Sasja fostret den vilde idé, som måske kunne give hende vished om, hvad der foregik. Hun havde behov for at vide mere om sin rival, kende hendes adfærd, hendes familieliv og hendes hverdag. Jo mere Sasja vidste om Annelouise Brandt, desto bedre ville hun kunne beslutte, hvad hun skulle gøre ved situationen.

Via et par statusopdateringer på Karl Brandts Facebookprofil havde Sasja gættet sig til, at hans og Annelouises søn gik til fodbold to dage om ugen, og hun kunne af Annelouises spydige kommentarer se, at det som regel var hende, der måtte tage tjansen med at køre drengen til træning. Næste træningsdag var i morgen, torsdag – og det var tilfældigvis også Sasjas fridag. Hendes plan var at følge efter Annelouise og henvende sig til hende, mens sønnen trænede. Hun ville lade, som om det var et helt tilfældigt møde, og præsentere sig som den, der havde fulgt med Ruth Møller i ambulancen; spørge lægen ud om patientens tilstand, sende en besked med tilbage om, at hunden var i gode hænder eller sådan noget ... Hun forestillede sig, at de faldt i snak, så Sasja kunne spørge den anden om mere personlige ting. På den måde kunne hun måske få nogle svar uden direkte at konfrontere Annelouise. Det var da et forsøg værd.

*

Næste dag parkerede Sasja lidt nede ad den blinde villavej. Hun kunne sagtens holde øje med familien Brandts villa herfra, tænkte hun. Hun kørte forsædet lidt tilbage og skruede ryglænet en tak bagud, så hun sad mere behageligt.

Der holdt to biler i indkørslen foran den hvidpudsede patriciervilla: Annelouises sølvgrå Golf og en mørkeblå Audi. Begge ægtefæller havde åbenbart fået fri fra arbejde – og klokken var endda kun fem. Det måtte være skønt, tænkte Sasja, der kun undtagelsesvis kunne gå før klokken seks. Et vindue ud mod vejen stod på klem, men bortset fra det var her ingen tegn på liv.

Klokken blev halv seks, og den blev seks. Der var stadig intet, som rørte sig derinde. De spiste vel. Sasja fandt en pose frugt og en flaske kildevand frem. Det måtte gøre det ud for aftensmad, tænkte hun og tog en bid af et æble.

I det samme skete der noget oppe ved det hvide hus. Fordøren gik op, og drengen, som Sasja nu huskede hed Andreas, sprang ned ad stentrappen, to trin ad gangen. Han havde grøn- og hvidstribet fodboldtrøje, hvide shorts og et par godt slidte fodboldstøvler på. Der var vist ingen tvivl om, hvor *han* skulle hen, tænkte Sasja og rettede førersædet op, så hun var klar til at følge efter mor og søn. Øjeblikket efter vidste hun, at missionen var mislykkedes. Det var ikke Annelouise, der lidt mere adstadigt fulgte i sin søns kølvand ned ad trappen – det var hendes mand. Han var større, end hun havde troet ud fra Facebook-billedet, og hans overskæg var en smule mørkere under den fremtrædende næse. Ellers lignede han sig selv.

Pludselig stoppede Karl Brandt op. Han råbte noget og smed sine bilnøgler hen til drengen. Andreas greb dem, låste bilen op og satte sig ind på Audiens bagsæde. Sasja kunne se ham som en udvisket skygge derinde. Der gik flere minutter, før Karl Brandt igen dukkede op. Han så forpustet ud, da han lukkede hoveddøren bag sig og småløb ned ad stentrappen og hen til bilen.

Sasja så lidt slukøret efter de to hankønsvæsner, indtil bilen var forsvundet ned ad vejen. Så blev det først om fem dage, hun kunne gennemføre sin plan. Og det kun, hvis det til den tid var drengens mor, der agerede chauffør. Og dog ... Sasja tænkte, så det knagede. Det kunne jo være, at Annelouise stadig var derinde i huset. Måske skulle man simpelthen gå hen og ringe på, præsentere sig og få det overstået, mens hun var sikker på, at Karl stadig befandt sig ved lilleputternes træningsbaner.

Åh, hvor ville hun ønske, hun havde haft nogen at tale med om alt det her. Hun var slet ikke god til at tænke så strategisk og opføre sig så lumsk. Sasja spiste det sidste stykke frugt langsomt, mens hendes øjne forblev klinet til det

hvide hus. Hun vidste, at hun snart skulle bestemme sig. Der kunne ikke være lang tid til, at Karl og Andreas kom tilbage – og til den tid skulle Sasja være væk herfra, det var helt sikkert. Jo færre involverede i det her rod, desto bedre. Men hun ville jo gerne nå at få en ordentlig snak med Annelouise ... Kom så, sagde hun til sig selv. Tag dig nu sammen.

Hun skyllede den sidste slurk kildevand i sig og steg ud af bilen.

Der var ingen reaktion, da hun ringede på dørklokken. Hun kunne tydeligt høre den ringe derinde, både første og anden gang, men intet rørte sig. Vinduet til højre for døren stod stadig på klem, men det var en høj stueetage, så det var umuligt at komme til at kigge ind. Sasja betragtede den sølvgrå Golf. Det *kunne* selvfølgelig være, at Annelouise var på cykel i dag, men ... Det kunne vel ikke skade lige at se sig lidt omkring, tænkte Sasja og gik ned ad stentrappen.

Gruset knasede under hendes fødder, mens hun bevægede sig langs husets facade til en veltrampet sti, der førte rundt om huset. Hvor var det en smuk have, tænkte hun, da hun var nået helt om til husets bagside. Den store plæne skrånede blidt ned mod skovbrynet, hvor et trådhegn med låge markerede overgangen til den offentligt tilgængelige Kongeskov. Havde hegnet ikke været der, kunne en forbipasserende godt have taget fejl, da havens beplantning i vidt omfang blot var en fortsættelse af skovens. De statelige bøgetræer befandt sig på begge sider af stakittet, ligesom den nederste del af haven var delvist utilgængelig på grund af de vilde brombærranker.

Sasja trådte et skridt længere frem og så, at havens beplantning blev noget mere traditionel længere oppe mod huset, hvor et stort, velholdt rosenbed markerede overgangen mellem plænen og den brolagte terrasse. Et sæt havemøbler i en mørk træsort stod midt på terrassen, og en imponerende, opstammet lavendel var anbragt ved siden af den åbne havedør. Sasja trak nærmere. Hvad var det, der lå der på gulvet, lige inden for døren? Det så da mærkeligt ud. Var det ...?

Hun kunne ikke bremse skriget. Helt uden varsel kom det ud af hende, et halvkvalt, chokeret skrig, da hun omsider fattede, hvad det var, hun stod og så på. En fod, en kvindefod, lige inden for terrassedøren. Fodsålen var en smule snavset, som om fodens ejer havde gået rundt på bare tæer. Neglene var lakeret med en hvid perlemorslak.

Bagefter var Sasja ude af stand til at forklare, hvordan hun allerede da kunne vide, at kvinden var død. Men det gjorde hun. Der var ingen tvivl i hendes sind, mens hun løb over mod den åbne dør og videre ind i stuen, hvor Annelouise Brandt lå livløs på det lyse plankegulv. Hendes gråbrå øjne var åbne, og Sasja følte det, som om det var hende, de stirrede på. Der var intet blod eller andre umiddelbare tegn på vold, men den døde kvindes blonde hoved lå i en helt forkert vinkel i forhold til kroppen, og Sasja vidste godt, det var omsonst, da hun lagde to fingre mod Annelouises håndled for at lede efter pulsen.

Sasja sank sammen ved siden af liget. Hun havde en stærk fornemmelse af, hvad der var sket. Annelouise havde fortalt sin mand, at hun ventede et barn med en anden, og så var manden gået amok. Sasja havde jo selv overværet, hvordan Karl Brandt gik alene tilbage i huset, mens knægten sad i bilen. Hun kunne se det for sig, hvordan den store, muskuløse mand var kommet tilbage til stuen, hvor hans kone gik barfodet rundt uden at ane uråd. Måske havde han brækket hendes hals med et karateslag. Det havde Sasja hørt, at man kunne, hvis man havde kræfterne og teknikken til det. Hun måtte have fat i politiet med det samme.

Med noget besvær fik hun fisket mobilen op af sin bukselomme. Hun skulle netop til at taste 112, da hun hørte en nøgle i låsen. Øjeblikket efter smækkede hoveddøren, og tunge trin krydsede entreen.

Selvfølgelig, tænkte hun. Det er ham! Hun stivnede i chok. Karl Brandt måtte have fundet på en eller anden undskyldning for at forlade træningspladsen, så han kunne komme hjem og skaffe den døde krop af vejen, før drengen opdagede noget. Og nu sad Sasja her ved siden af liget, næsten et øjenvidne. Der skulle ikke meget fantasi til at forestille sig morderens reaktion, hvis han fandt hende her.

Sasja kæmpede for at komme op at stå. Hele hendes bevidsthed var rettet mod den åbne terrassedør. Hun ville ud, væk ... Hun greb fat i sofaens armlæn og fik trukket sig halvvejs op, stadig med mobilen knuget i den ene hånd. Hun kunne mærke svimmelheden overmande sig, men hun *måtte* komme væk, tænkte hun og kæmpede sig videre op til næsten oprejst stilling.

I samme sekund gik stuedøren op, og Karl Brandt stod foran hende.

Han rynkede de lyse, buskede bryn. "Hvem er du?" sagde han og så et øjeblik på Sasja, før hans blik gled videre, nedad ... Han stirrede på sin kones lig et øjeblik, før han blik igen ramte Sasja. "Har du ...? Er hun ...?"

Sasja havde i mellemtiden fået kontrol over sin svimmelhed og tog et tigerspring ud ad terrassedøren. Hun kunne høre Karl udstøde et brøl bag hende, da han tog forfølgelsen op.

Det tog ham ikke mange sekunder at indhente sit bytte. Han greb fat i hende og væltede hende omkuld. Hun mærkede noget i sin venstre hånd brække, da hun prøvede at tage af for faldet. Smerten var så gennemtrængende, at den et øjeblik overdøvede alt andet. Da hun igen kunne sanse sine omgivelser, sad Karl lige bag hende. Hans ene knæ var boret ned mellem hendes skulderblade, så hun havde svært ved at trække vejret.

Sasja lukkede øjnene. Hun ventede bare på det dræbende slag, der ville brække hendes hals, ligesom han havde brækket sin kones.

Fjerde afsnit

Sasja lå med sammenknebne øjne og ventede på døden. Men den kom ikke. I stedet for det uhyggelige knæk fra en hals, der blev ramt af et karateslag, var det en langt mere hverdagsagtig lyd, der et øjeblik senere nåede ind til hendes bevidsthed. Tasterne på en mobiltelefon. Lidt efter lød Karl Brandts stemme: Hans kone var fundet død, og han havde pågrebet den skyldige.

Sasja vred sig for at komme op og protestere, mens manden opgav sit navn og adresse, men vægten af Karls knæ mellem hendes skulderblade holdt hende fast som i en skruetvinge. Hun kunne hverken løfte hovedet eller armene. Det føltes, som om hendes ribben var på nippet til at give efter, den brækkede hånd smertede forfærdeligt, og hun kunne smage blod. Måske havde hun bidt sig i tungen, da hun blev kastet til jorden. Hun forstod ingenting. Det var da Karl, der havde dræbt sin kone. Hvordan kunne han pludselig give Sasja skylden for det?

Karl afsluttede samtalen. Hun fornemmede hans vejrtrækning bag sig. Et øjeblik efter hørte hun endnu en gang lyden af mobilens taster.

"Gitte? Det er Karl ... Ja, jeg var nødt til at tage hjem et smut ... Ja ... Du er stadig nede ved banerne, ikke? ... Hør her, Gitte, der er sket en forfærdelig ulykke. Min kone er ... Jeg fandt hende ..." Karls stemme knækkede, og han rømmede sig. "Politiet er på vej ... Hvis du ville være så sød at tage Andreas med hjem. Bare find på et eller andet, du må endelig ikke skræmme ham ... Jeg kommer og henter ham, så snart jeg kan ... Fint, Gitte. Hej hej."

De sidste ord forsvandt næsten for ham, og i et par minutter kunne Sasja høre, at den store mand sad og græd. Men han slap ikke grebet i hende et øjeblik.

Resten af aftenen oplevede hun som i en tåge. De alvorlige politimænd, den kriminaltekniske undersøgelse, røntgenundersøgelsen, skadestuelægen, der lagde gips om hendes hånd, turen til politistationen, papkruset med kaffe uden mælk, forhøret, der bare blev ved og ved og ved ... Til sidst var Sasja så udmattet, at hun var klar til at sige hvad som helst, hvis bare de ville lade hende tage hjem og sove.

Og pludselig var det slut. Nogen mente åbenbart ikke, at de havde nok til en sigtelse. Eller også havde de bare indset, at Karl Brandt var morderen. Den politimand, der havde stået for forhøret, bad Sasja blive inden for rækkevidde, indtil sagen var færdigefterforsket. Bortset fra det var hun fri, sagde han hen imod midnat og stak hende sit visitkort. Peter Jakobsen, efterforsker. Hun stak det i sin taske og skyndte sig ud af bygningen.

"Så Karl Brandt sidder stadig inde?" spurgte Daniel, da han lidt senere kørte hende hjem.

"Det aner jeg ikke. Det håber jeg da." Sasja følte forsigtigt på sine ribben og skar en grimasse. "Han er jo livsfarlig, den mand."

"Du er sikker på, at det var ham?"

"Hvem skulle det ellers være?" spurgte Sasja. "Jeg så ham gå tilbage i huset og blive derinde måske fem minutter. Og der var ikke andre, der kom hverken ind eller ud, mens jeg sad der og gloede på døren."

"Hm." Daniel stirrede ud i den nattetomme provinsby. Gadelygterne var tændt, og der var fuldmåne, så man kunne sagtens orientere sig trods det sene tidspunkt, men ligefrem festligt var her nu ikke sådan en hverdagsnat i juni.

Da de holdt foran rækkehuset, slukkede Daniel for motoren og blev et øjeblik siddende. Han holdt hænderne mod rattet og så lige frem for sig, hen ad den øde vej. Sasja kunne mærke, at han var på vej til at sige noget, men havde svært ved at tage sig sammen. Hun blev siddende helt stille ved siden af ham og ventede. Måske ville han omsider betroe sig til hende.

"Hvad sagde du om ..." Han gik i stå. "De må da have spurgt dig om ..."

"Om hvad, Daniel?" sagde Sasja træt, da han endnu en gang undlod at fuldføre spørgsmålet. "De spurgte mig om mange ting."

Daniel tog en dyb indånding. "Hvorfor var du ved Annelouise Brandts hus i aften?" Hans hænder hvilede stadig mod rattet, som om han havde brug for at støtte sig til det.

Sasja så på ham, tænkte sig om. Så tog hun en rask beslutning. "Vil du have den *rigtige* grund til, at jeg var der? Eller vil du bare vide, hvad jeg sagde til politiet?"

Han vendte hovedet så hurtigt, at hun blev helt forskrækket. "Hvad mener du?"

"Jeg tror godt, du ved, hvad jeg mener." Sasja åbnede døren i passagersiden og drejede med noget besvær sin værkende krop, så hun var klar til at stige ud. "Og jeg vil også gerne give dig svaret, så snart jeg har fået benene op i sofaen, og du har hentet mig et glas rødvin."

Og sådan blev det. Ahhh, en velsignelse det var at lægge sig i den bløde sofa med det quiltede tæppe omkring sig. Hun var lige ved at ønske, at hun og Daniel kunne springe over den samtale, de tydeligvis var på vej til at tage. Men nej. Det var på høje tid, at de var ærlige over for hinanden, de to. Uanset hvad, så kunne situationen kun blive bedre af en ordentlig snak, tænkte hun.

"Okay," sagde hun, da den første slurk vin var drukket, og Daniel havde taget plads ved hendes fødder. "Først hvad jeg sagde til politiet. I og for sig er det regulært nok ..." Hun forklarede, hvordan hun flere gange havde forsøgt at kontakte Annelouise Brandt for at få besked om, hvordan det gik med Ruth Møller, og til sidst havde besluttet at opsøge lægen på hendes privatadresse. "Jeg behøver vel næppe at fortælle sig, hvorfor jeg er så interesseret i at blive holdt orienteret om netop det," sagde hun og sendte et blik ned mod Bibi, der sov sammenrullet på gulvtæppet. "Så snart Ruth Møller kommer sig, skal hun

naturligvis have sin hund tilbage. Kommer hun sig ikke ... så har vi en helt ny situation.”

”Hvis ejeren dør, beholder vi Bibi,” sagde Daniel.

Sasja rynkede brynene. ”Mener du det?”

”Selvfølgelig. Sådant en gammel hund skal da ikke skifte hjem flere gange.” Han kærtegnede sin kones ene fod et øjeblik. Så så han på hende. ”Du sagde noget om en anden grund ...”

Sasja tog en slurk rødvin og tog sig god tid til at smage og synke. ”Jamen, der *var* jo en anden grund til, at jeg måtte derud,” sagde hun så. Hun trak sin fod til sig, kunne pludselig ikke bære hans berøring. ”Og jeg tror godt, du kender den, Daniel. Hvis du nu tænker dig rigtigt godt om.”

Flakkede han blik en anelse? ”Jeg ved stadig ikke, hvad du mener.”

”Kan du huske for fjorten dage siden? Du havde været ude at løbe, og bagefter, mens du var i bad, kom der en besked på din mobil ...” Sasja lagde alle kortene på bordet. Hun fortalte om sin voksende mistanke om, at noget var helt galt, og om, hvordan hun havde kigget i Daniels mail, sms'er og kalender. ”Det er ikke noget, jeg er stolt af,” sagde hun efter en pause, hvor han ikke havde sagt noget. ”Men jeg var nødt til at gøre noget.”

Han så alvorligt på hende. ”Og hvad gjorde du så?”

Sasja vred sig lidt. ”Jeg besluttede at følge efter dig. Jeg ville se, hvordan hun så ud.”

”Du skyggede mig?” Daniels kæbemuskler var spændt. Det var tydeligt, at han sad og kæmpede mod det raseri, der var ved at tage magten fra ham.

”Hvad skulle jeg ellers gøre?”

”Da i hvert fald ikke *det!*”

”Du skal ikke komme for godt i gang,” sagde Sasja. ”Det er *dig*, der har været utro, ikke mig.”

Daniel rettede sig op, trak sig en smule væk fra sin kone. Han sad lidt og betragtede hende, mens man næsten kunne høre, hvordan hans hjerne arbejdede. ”Hvor meget så du?” sagde han så. ”Hørte du, hvad vi sagde?”

”Jeg ...” Sasja besluttede at give ham en let revideret version af sandheden, når skygningen nu tydeligvis gik ham så meget på. ”Jeg så kun lige

hendes ansigt, da du satte dig ind i hendes bil. Så kørte jeg. Jeg hørte ikke, at I talte sammen.”

Hans skuldre faldt lidt ned. ”Så du fulgte efter mig derud, overværede, at hun kom, og kørte så videre.”

”Det var jo det, jeg sagde.”

”Hvordan fandt du så ud af, hvad hun hed, og hvor hun boede?”

”Det var et rent tilfælde ...” Sasja fortalte om episoden på hospitalets modtageafdeling. ”Var det ikke sket, havde jeg sikkert stadig ikke anet, hvem hun var ... Men da jeg først havde hendes navn, var resten en snild sag,” sagde hun.

Daniel sad lidt og tyggede sig i læben. ”Okay,” sagde han så. ”Du har ret. Vi *havde* en affære, Annelouise og jeg.”

Sasja kunne mærke, hvordan hendes mellemgulv trak sig sammen. Et ”Hvor længe?” var alt, hvad hun kunne få frem.

”Siden konferencen sidste sommer,” sagde han.

”Et helt år?” Sasja var lammet. Sandheden ramte hårdere, end hun havde forestillet sig. ”Var I ... Ville I ...?”

”Hvad?”

”Havde du planer om at ... gå?” Hun kunne næsten ikke få ordene frem.

Daniel rystede langsomt på hovedet. ”Jeg gjorde det forbi den dag, du så os sammen,” sagde han. ”Det blev vores sidste gang sammen.”

”Fordi hun nægtede at få en abort?”

Forbavselsen i hans blik var ægte nok. ”Hvad får dig til at tro, at hun ...?”

”Ikke noget.” Sasja kunne mærke, hun rødmede. Hun kunne jo ikke røbe, hvad hun havde hørt fra sin plads bag minibussen. Ikke nu, hvor hun havde påstået, at hun var kørt hjem med det samme.

Pludselig begyndte hun at græde. Udmattelsen, chokket, Daniels tilståelse og det forvirrende spind af hendes egne løgne ... Med ét var det altsammen for meget for hende.

”Kom her,” sagde Daniel og trak hende ind i sine arme. ”Jeg skal nok passe på din stakkels hånd,” tilføjede han, da Sasja holdt den raske hånd beskyttende hen over gipsbandagen. Han lod hende hulke alt det, hun havde brug for, og da hun lidt senere igen kunne trække vejret nogenlunde normalt, så han hende ind i øjnene.

”Hør her,” sagde han. ”Jeg er forfærdeligt ked af det hele, og jeg ved godt, at du har al mulig grund til at sparke mig ud, men ... Du må tro mig, når jeg siger, at det er dig, jeg elsker.”

Sasja trak vejret ind for at sige noget, men han lagde en finger mod hendes læber. ”Hør nu efter.” Så fortalte han, hvor presset han havde følt sig på det seneste. Jobbet, som krævede alt, hvad han havde i sig, uden at hans karriere rykkede sig af den grund; de forgæves forsøg på at blive gravid, der havde gjort deres sexliv til et mareridt af skemaer, testkits og termometermålinger.

”Annelouise så jeg som et åndehul, en flugtmulighed,” forklarede han. ”Men hun var en kæmpe fejltagelse, Sasja, det var hun virkelig. Det er dig, jeg elsker.”

Så kyssede han hende. I starten gjorde det hende rasende, at han troede, hun var så nem. At han kunne tilstå årelang utroskab det ene øjeblik og forføre hende det næste. Men langsomt forvandlede raseriet sig til nogen andet.

Det var lang tid siden, de havde kysset hinanden på den måde, og som minutterne gik, opdagede Sasja, hvor meget hun havde savnet det. På det punkt havde Daniel jo ret: Deres sexliv havde forvandlet sig til noget teknisk, som foregik efter nøje planlægning på strategisk korrekte tidspunkter omkring ægløsningen. Hun kunne slet ikke huske, hvornår hun sidst havde følt sådan en fysisk sult efter ham. En sult, der intet havde med temperaturkurver og forplantning at gøre.

Det endte, som det måtte ende, på det bløde gulvtæppe foran sofaen. Selvfølgelig var gipsbandagen i vejen, og selvfølgelig gav det af og til et jag i de trykkede ribben, men hele Sasjas bevidsthed var et andet sted. Glemte var skænderierne, glemte var utroskaben, glemte var alle misforståelserne. Der var kun ham og hende.

Bagefter lå de side om side oppe i sofaen med den vatterede plaid over sig. Sasja prøvede af al magt at fastholde lykkefølelsen fra før, men den opløstes og forsvandt alt for hurtigt.

Der var en ting, han havde sagt, der blev ved at nage hende. En lille løgn, ja, og måske nem at forklare, men ... Hun havde jo både set og hørt, hvad der foregik mellem Daniel og Annelouise den dag på parkeringspladsen. I hvert fald nok til at vide, at det ikke var *ham*, der havde slået op med *hende* – hvis der

overhovedet havde været nogen, der slog med nogen. Og det fik hende til at tænke: Hvad nu, hvis hele hans historie var det pure opspind?

Der var kun én ting at gøre, og det var at fange ham i en ny løgn. "Hvor tog I egentlig hen den dag?" spurgte hun derfor.

"Hvem?"

"Du og Annelouise. Hvor kørte I hen, da hun havde samlet dig op på den parkeringsplads?"

"Vi ... Hvorfor roder du nu op i det, skat?"

"Svar mig," sagde hun og satte sig op. "Tog I på et hotel, eller tog I lige et afskedsknald dér i bilen?"

Han sukkede. "Jeg forstår ikke, hvorfor du vil plage dig selv med det her ..." Daniel sukkede igen. "Vi tog på hotel," sagde han så.

Hun så på ham uden at svare. Nu vidste hun, at han løj. Daniel og Annelouise havde ikke været på noget hotel. Ikke den dag, i hvert fald.

Sasja fik mere og mere en fornemmelse af, at det ikke havde været et brud mellem elskende, hun havde været vidne til. Men hvad var det så? Hvorfor ville Daniel hellere opfinde utroskab end tilstå sandheden?

Kunne der være noget, som var *værre* end utroskab?

Afsnit 5

"Jamen, Sasja! Hvad er der galt?" Julie lagde armene om sin kollega, der sad ved formicabordet i apotekets baglokale og græd. "Er det hele ved at blive lidt for meget for dig?"

Sasja nikkede, ude af stand til svare. Hendes kolleger og apotekeren kendte naturligvis til en del af historien – den del, hvor Sasja for et par uger siden havde fundet en kvindelig læges lig og derefter måtte finde sig i at blive slæbt fra den ene afhøring til den næste. Men de vidste ikke det hele.

For eksempel havde de ingen anelse om Daniels rolle i tragedien, og stod det til Sasja, fik de det heller ikke. Det ragede jo strengt taget ikke andre, at Daniel havde haft en affære med Annelouise Brandt, og at det efter alt at dømme var dette forhold, der havde fået Annelouises mand, Karl, til at gå amok og dræbe sin kone. Hvis det kom frem ved retssagen – ja, så var der selvfølgelig ikke noget at gøre ved det. Men kunne det holdes skjult, ville Sasja være glad.

Karl Brandt sad i øjeblikket varetægtsfængslet på det, der i politisprog hedder ”særligt bestyrket mistanke”, selv om dødsårsagen ikke pegede entydigt på drab. Annelouise Brandt havde brækket halsen, efter alt at dømme ved et uheldigt fald mod en lav, polstret taburet. Det var ifølge eksperterne ikke umuligt, at denne type eneulykke kunne resultere i en så fatal skade, men det var heller ikke videre sandsynligt. Det, der fik anklagemyndigheden til at betragte dødsfaldet som drab, var, at liget tydeligvis var trukket tværs over gulvet og arrangeret i den stilling, Sasja havde fundet det i.

Såvel Sasja som Karl nægtede kategorisk at have flyttet på liget, så der stod sagen nu. Med to personer, der havde været på gerningsstedet og begge *kunne* have begået mordet – men ingen ordentlige beviser mod nogen af dem. Ikke en gang et motiv havde efterforskerne fundet. Man havde tilsyneladende endnu ikke fået fært af det, der såmænd kunne have været bevæggrund nok for såvel Karl som Sasja. Politiet havde i hvert fald intet nævnt, og Daniel havde heller ikke været kaldt til afhøring endnu.

Daniel. Det var faktisk ham, der var den direkte årsag til, at Sasja sad her i baglokalet og græd. Han havde ganske vist tilstået sin utroskab, og Sasja havde forlængst besluttet at tilgive ham. Hun havde bare stadig klart på fornemmelsen, at han ikke havde fortalt hele sandheden. Jo mere hun tænkte på tonen i Daniel og Annelouises skænderi på parkeringspladsen, desto mindre troede hun på, at det alene havde været et opgør mellem kærester. Men Daniel holdt fast. Han blev irriteret, hver gang hun kom ind på emnet. Et par gange havde han hidset sig sådan op, at hun ligefrem var blevet helt bange for ham. Her til morgen havde hun endnu en gang stillet spørgsmålstejn ved den historie, han havde fortalt, og han var blevet så vred, at han havde grebet stempelkanden og kylet den ind i væggen, hvorefter han var stormet ud af døren og havde overladt det til Sasja at gøre køkkenet rent for kaffegrums og knust glas.

"Siddet I her?" Apotekerens stemme brød stilheden i baglokalet. "Der er ellers travlt ude i ekspeditionen, så måske ville det være en god idé, om I ..." Først da så han Sasjas ansigt. "Åh, Sasja, undskyld."

Hun kørte fingrene under begge øjne for at få de sidste tårer væk. "Det er ingenting."

"Julie, kan du ikke smutte ud og åbne kasse fire?"

Apotekeren overtog Julies plads og sad et øjeblik og flyttede lidt uroligt på sig. Som mange andre mænd blev han altid lidt utryk ved synet af en grædende kvinde.

"Jeg har ellers en ting, jeg lige ville drøfte med dig," sagde han efter nogle akavede øjeblikke. "Men hvis det passer dårligt nu, kan vi da ..."

"Nej nej," sagde Sasja og pudsede næse. "Jeg er helt okay. Det er bare alle de forhør. De slider sådan på mig."

"Det kan jeg sagtens forestille mig." Apotekeren rømmede sig. "De ringede fra hospitalet her til formiddag. Fra gerontologisk."

"Er der nyt om Ruth Møller?"

"Det er der, ja ... Men ikke godt nyt, er jeg bange for. Fru Møller vil ikke blive udskrevet til eget hjem, men bliver på afdelingen, til der er en plejehjemsplads ledig. De har fået krampeanfaldene til stoppe, men hun er meget svækket og kan ikke længere klare sig selv."

"Åh."

"Hunden kan jo ikke komme med, og fru Møllers døtre vil hverken eje eller have den, så der er nok ikke så meget at gøre ..." Apotekeren trak på skuldrene. "Men de kommer selvfølgelig selv til at betale aflivningen, døtrene. Den skal du i hvert fald ikke hænge på."

"Ikke tale om," sagde Sasja. "Bibi skal ikke aflives."

"Jamen, hvad så? Internat?"

"Vi vil gerne beholde hende, Daniel og jeg."

Apotekeren rynkede brynene. "Vil I?"

"Vi har forlængst talt om det, og vi er helt enige."

"Jamen, så giver jeg besked til hospitalet. Så er der da én ting mindre at tage stilling til for fru Møllers døtre." Han rejste sig og så på hende. "Og så synes

jeg i øvrigt, du skulle tage hjem nu, Sasja. Du ser ud, som om du godt kunne bruge et par timer på langs.”

*

Da hun og Bibi havde gået en hurtig tur rundt om karréen, blev Sasja stående lidt i entreen. Under gipsbandagen på den brækkede hånd kløede hendes hud så meget, at hun var ved at blive vanvittig. Hun forsøgte at klø sig med en strikkepind, mens hun lyttede til det tomme hus. Hun havde næsten glemt, hvor stille her kunne være sådan midt på eftermiddagen, når alle naberne var på arbejde. Det var efterhånden sjældent, hun havde huset for sig selv. Siden Annelouises død var Daniels overarbejde pludselig holdt op. Eller rettere: Det var flyttet herhjem. Han var hjemme hver aften, men han tilbragte det meste af tiden inde på sit lille kontor, bøjet over den bærbare computer eller begravet i dynger af papir.

Sasja smed strikkepinden fra sig og gik i stedet hen til Daniels kontor; bare for at få noget andet at tænke på. Døren var låst, men hun vidste tilfældigvis, at nøglen til gæstetoiletet passede. Der var kaos derinde. Løse papirer, masser af ringbind, stabler af plastfoldere. Hun havde egentlig besluttet sig for ikke at snage mere i Daniels sager, men et lille kig kunne vel ikke skade, tænkte hun og trådte hen til det bugnende skrivebord.

Hun tog den øverste folder op. Der stod et navn og et personnummer på forsiden. Sasja tog indholdet ud. Et foto af en gammel mand. En kortfattet sygehistorie. En række kliniske testresultater – fra printark med EKG-grafer til skemaer over resultaterne af diverse neurologiske tests. Et doseringsskema, som Sasja med sin apoteksbaggrund uden videre kunne tyde: Gigtmedicin, to slags hjertemedicin, noget blodtrykssænkende plus et præparat, der kun hed en kode bestående af tal og bogstaver, DLx098,2.

Sasja bladrede videre. I bunken fandt hun til sin overraskelse også Ruth Møller, Bibis oprindelige ejer, som var faldet om på Løveapoteket nogle uger forinden. Alle folderne – der var vel hundrede eller så – var opbygget på samme måde. Patienternes alder svingede mellem 60 og 81 år, og de havde meget forskellige sygehistorier. Nogle var veluddannede og havde levet et sundt og aktivt liv, mens andre var nedslidt af ensformigt arbejde, suppleret med alt for mange timer foran fjernsynet. Men på to punkter var patienternes ”sagsakter”

enslydende: Samtlige patienter havde begyndende demens, og de fik alle det ukendte præparat, Sasja havde bemærket allerede hos den første i bunken.

Ikke noget usædvanligt i det, tænkte Sasja og lagde bunken fra sig. Daniel var trods alt kemiker og arbejdede med udvikling af nye lægemidler. Desuden var det ikke første gang, han havde slæbt papirarbejde om sin forskning med hjem, selv om det vist ikke var helt efter reglerne hos hans arbejdsgiver. Hun bladrede i et af ringbindene. Side op og side ned med tal og forkortelser, som ikke sagde hende noget.

Hun rakte ud efter den næste, som ifølge rygteksten indeholdt billeder fra MR-scanninger af patienternes hjerner.

I det samme hørte hun en bildør smække. Daniel var kommet hjem. Hun skyndte sig ud af hans kontor, låste døren efter sig og nåede lige akkurat at stå helt, helt afslappet ved køkkenvasken, inden han trådte ind ad hoveddøren.

"Åh," sagde han. "Er du kommet hjem?" Han så sig om. "Og du har gjort rent? Jeg havde ellers håbet at komme dig i forkøbet."

"Det er forlængst klaret," sagde hun uden at vende sig. "Så det skal du ikke tænke på."

Sekundet efter mærkede hun hans arme omkring sig. "Åh, min skat," mumlede han ned i hendes hår. "Hvor er jeg ked af, at jeg skabte mig sådan i morges. Jeg ved ikke, hvad der gik af mig."

Sasja vendte sig om og gengældte hans omfavnelse. "Det var mig, der pressede dig," sagde hun. "Undskyld."

"Jeg bliver bare så desperat, når du ikke stoler på mig. Jeg føler mig så ... mistænkeliggjort, når du bliver ved med at spørge mig ud på den måde. Forstår du ikke det?"

"Jo," sagde hun. "Måske."

"Jeg ved også godt, at du har meget at spekulere på for tiden. Det dér med, at vi ikke er blevet gravide endnu ... og alt det, jeg har udsat dig for. Med Annelouise, mener jeg ... Og så den væmmelige drabssag, selvfølgelig."

"Ja, jeg er måske lidt bims for tiden," sagde Sasja.

"Måske lidt." Han gav hende et ekstra klem og slap hende så. "Ved du forresten, at de har løsladt ham?" sagde han og åbnede køleskabet.

"Hvem?"

"Karl Brandt. Det står i alle netaviserne." Daniel fandt en cola og lukkede køleskabet. "Dem har du måske ikke haft tid til at læse?"

"Næ. Jeg er lige kommet hjem," sagde Sasja og satte sig ved køkkenbordet. "Men hvad så? Hvad vil de så gøre?"

"Aner det ikke," sagde Daniel og drak en stor slurk af flasken. "Måske tror de stadig, det var ham. Men de havde åbenbart ikke beviser nok til at holde ham indespærret længere."

"Jamen, hvad nu, hvis han ... Jeg mener, jeg var jo *vidne*. Det var jo mig, der så ham gå ind i huset igen og så, at han var forpustet, da han kom ud. Tænk nu, hvis han ..." Sasja stirrede på Daniel med opspærrede øjne. "Hvad nu, hvis han beslutter at slå mig ihjel?"

"Sasja, for fanden," sagde Daniel og kunne ikke holde et grin tilbage. "Hvad skulle han få ud af det? Du har jo afleveret et underskrevet vidneudsagn. Alle ved, at du er kronvidne i sagen mod Karl Brandt. Hvis der sker dig noget, vil det da bare kaste mistanken endnu mere på ham."

Sasja trak på skuldrene. Måske havde han ret. "Jeg tror nu alligevel, jeg ringer til ham Jakobsen," sagde hun. "Bare for at være sikker på, at politiet er enig med dig."

"Jakobsen?"

"Ham den flinke efterforsker, der gav mig sit visitkort. Ham har du da mødt."

"Jeg synes, de ser ens ud allesammen," sagde Daniel.

*

Sasja sov dårligt den nat. Poliassistent Jakobsen havde ganske vist forsikret hende om, at der aldeles ikke var nogen fare på færde. Som sagerne så ud nu, var der ganske enkelt ikke tekniske beviser nok til at opretholde sigtelsen mod Karl Brandt – og så gjorde Sasjas vidneudsagn hverken fra eller til, beroligede han hende.

Både politimanden og Daniel blev ved med at gentage, at der ikke var noget at være bange for. Alligevel blev tankerne ved at kværne rundt i Sasjas hoved. Uanset hvad de sagde, sad angsten for Karl dybt i hende. Hver gang hun tænkte på ham, kunne hun mærke hans knæ mellem sine skulderblade, høre

smældet, da knoglen i hendes hånd brækkede. Hvordan kunne de sige, han var ufarlig?

Men det var ikke bare det med Karl, der plagede hende. Der var også et eller andet andet. Noget, hun havde set eller hørt, som hun forlængst burde have indset betydningen af. Hun havde på fornemmelsen, at det havde noget med de foldere inde på Daniels kontor at gøre. Hvis bare hun lige kunne komme til at se dem igen. Der var et eller andet, som ... Sasja skævede til Daniel. Hun kunne tydeligt se ham i månelysset, der strømmede ind mellem de åbne persiener. Han snorkede let, liggende på maven som sædvanlig. Hun rørte ved hans kind. Den var ru af daggamle skægstubbe.

Da han ikke rørte sig, slog hun dynen til side og stod op. Hun lukkede soveværelsesdøren efter sig, hentede nøglen og listede ned til Daniels kontor. Sasja stod lidt i døren og lyttede, før hun tændte lampen over skrivebordet.

Så snart hun så bunken af papirer, vidste hun, at hun havde husket rigtigt. På ingen af dem var der det, der ellers var på alle de arbejdsdokumenter, Daniel af og til tog med hjem: PharmaSunds flotte, kongeblå logo. Den optrådte ikke et eneste sted. Ikke i mapperne, ikke på testresultaterne, ikke på journalerne. Det kunne kun betyde én ting: Uanset hvad det her forskningsprojekt gik ud på, så var det ikke for sin arbejdsgiver, Daniel lavede det.

Arbejdede han for nogle andre? Var det industrispionage, det her? Eller var han på vej over til et konkurrerende medicinalfirma? Det lignede ham altså ikke, tænkte Sasja. Hendes Daniel, der måske nok var ambitiøs, men samtidig noget af det mest regelrette ...

I det samme faldt hendes blik på en detalje, der fik håret til at rejse sig i nakken på hende. Hun tog en ny folder op, bladrede til den rigtige side. Og så den næste. Og den næste.

Sasja lod hænderne synke. Der var ingen tvivl. Hver eneste patient i det omfattende materiale var undersøgt af den samme læge, en speciallæge i gerontologi med initialerne A.B.

Annelouise Brandt.

Afsnit 6

Det kriblede i Sasjas fingre for at komme ind og rode videre i Daniels forskningsprojekt. Efter at hun havde opdaget, det var Annelouise Brandt, der havde været lægelig medarbejder på projektet, var hun overbevist om, at hun i disse stabler af papirer kunne finde forklaringen på, hvad Annelouise og Daniels forhold egentlig havde gået ud på, og hvorfor hendes mand reagerede så voldsomt, hver gang hun stillede spørgsmål om det.

Men Daniel tilbragte al sin fritid hjemme i rækkehuset, så kontoret var under konstant opsyn. Kun når han var ude på sine løbeture, var Sasja alene, og det varede aldrig mere end end times tid ad gangen, så der var grænser for, hvor meget hun kunne nå. Og om få dage startede deres sommerferie. Så ville det da blive helt umuligt, tænkte Sasja, der blev mere og mere desperat.

En dag, da Daniel var taget på arbejde, kunne hun pludselig mærke, at *nu* måtte hun til bunds i det her, ellers ville hun aldrig få et øjeblik ro. Sasja ringede til apoteket og meldte sig syg.

Så hentede hun nøglen på gæstetoiletet, låste sig ind på Daniels kontor og gik i gang. Først ringbindene med hjernescanningerne. Sasja bladrede frem og tilbage mellem de farvestrålende print, men hun kunne hverken se hoved eller hale på billederne. Det ville unægtelig have hjulpet at vide, hvad man skulle kigge efter.

Lige så lidt fik hun ud af de andre mapper. Her var kurver over hjertefunktion, lungekapacitet og blodtryk samt en mængde laboratorierapporter med resultater af blodprøver. Alt taget med en eller to måneders mellemrum. Igen havde hun ingen anelse om, hvad hun skulle se efter, men hun noterede sig, at samtlige prøveresultater var signeret med det samme "A.B." som de korte sygehistorier i plastfolderne. I det samme bemærkede hun en anden detalje: Til forskel fra Daniels papirer, der var uden nogen form for logo, var alle Annelouises prøveresultater helt officielt og uangribeligt forsynet med et "Sundkøbing Hospital".

Sasja lænede sig tilbage i stolen og tænkte sig om. Hvis Daniel havde lavet et forskningsprojekt på egen hånd, uden om sin arbejdsgiver ... Var det så

lovligt for et offentligt hospital at samarbejde? Krævede det ikke en eller anden form for godkendelse – og kunne en freelance-forsker uden videre få sådan én?

Hun måtte vide noget mere, tænkte hun og tændte for Daniels computer. Der måtte være noget mere konkret at gå efter. Hun kopierede samtlige hans dokumenter over på et memorystick. Det kunne jo ikke nytte, at han kunne se, nogen havde åbnet filerne. Da kopieringen var fuldført, slukkede hun for hans computer, tog stikket med sig og forlod Daniels kontor.

Sasja tændte for sin egen computer inde i stuen og gik i gang med at tjekke sin mands dokumenter. Mappen "Privat" løb hun kun overfladisk igennem; der var ikke ret meget andet end et par festsange, en tale til hans mors tres års fødselsdag og hans CV. I mappen "Regnskab" lå også kun, hvad man kunne forvente, og i "Motion" havde han samlet alle mulige dokumenter om maratontæning og en kontrakt med det lokale fitnesscenter. Hurtigt videre.

Først i mappen "Arbejde" måtte Sasja sætte farten ned. Mappen var delt op i flere undermapper, fordelt på forskellige projekter. De første fire-fem stykker, Sasja kiggede igennem, var helt tilforladelige. Det var noter fra forskellige konferencer og workshops, Daniel havde deltaget i, og der var en række omhyggeligt udformede evalueringer af samtlige de assistenter og studentermedhjælpere, som i tidens løb havde arbejdet for ham.

I en mappe med den tilforladelige titel "Diverse" var der omsider bid i form af en ny undermappe, "DLx098,2", hed den. Kodenavnet på det lægemiddel, samtlige patienter i plastfolderne havde fået i de seneste otte måneder.

Sasja dobbeltklikkede på mappen, og den åbnede sig. Bingo. Dokumenter med titler som "Bivirkninger", "Kliniske tests" og "Patent" lå side om side med et dokument med titlen "Logbog DLx098,2". Det så virkelig lovende ud.

Sasja startede med logbogen, der viste sig at bestå af en række optegnelser i stikordsform, de første næsten to år gamle, de sidste med blot nogle få dage på bagen. Det var fascinerende læsning, omend noget krævende for en læser uden universitetsuddannelse i kemi. Så vidt Sasja kunne forstå, var det hele startet med, at Daniel havde haft gang i nogle forsøg med det formål at finjustere et allerede godkendt middel mod depression. I forbindelse med forsøgene havde han opdaget, at den nye version af præparatet, han sad og baksede med, tilsyneladende var i stand til at hele selv ret omfattende skader i

visse dele af hjernen. Daniel havde testet videre ud af dette sidespor, og det så allerede på dette tidlige stadie ud til, at han havde arbejdet alene.

Han var åbenbart forholdvist hurtigt blevet overbevist om, at det nye produkt kunne gendanne de nedbrudte steder i hjernen hos Alzheimerpatienter og andre med demens, men han havde ikke forelagt de opsigtsvækkende resultater for sin arbejdsgiver. I stedet havde han for godt otte måneder siden sat en række forsøg med menneskelige testpersoner i gang. Forsøgene var foretaget i samarbejde med Annelouise Brandt, speciallæge i gerontologi og derfor specialist i netop demens. Han havde – fuldstændig som han havde forklaret Sasja – mødt Annelouise ved en konference forrige sommer.

Sasja tog en pause i læsningen, mens hun gik ud og hentede sig en kop kaffe. Tankerne kværnede rundt i hovedet på hende. Hvorfor havde Daniel overhovedet ikke nævnt dette projekt for hende? *Hvis* han virkelig havde fundet en mirakelkur mod demens, og *hvis* det virkelig skulle lykkes for ham at få patenteret den ... Ja, så ville hele deres tilværelse jo ændre sig. En sådan opfindelse ville gøre dem svimlende rige, og det var vel også forklaringen på, at Daniel havde udviklet præparatet uden at blande PharmaSund ind i det. Hvorfor forære hele herligheden til sin arbejdsgiver, hvis man kan score kassen selv? Den tankegang kunne Sasja sådan set godt sætte sig ind i, selv om det vel ikke var videre loyalt.

Logbogen fortsatte i samme kortfattede stil. De første forsøg, der havde begrænset sig til en lille håndfuld patienter, havde haft utroligt fine resultater. De gamle var efter blot et par måneders brug blevet meget bedre. De reagerede overraskende flot på neurologiske og psykologiske tests, og deres hjernescanninger viste imponerende fremgang. Forsøget blev udvidet til tyve mennesker – og resultaterne var lige så entydige.

Efter fem måneder – altså her i foråret – var knap 100 demenspatienter i behandling med det nye præparat, og Daniel og Annelouise var ifølge logbogen i fuld gang med at udarbejde det materiele, de skulle søge patent med, da katastrofen var sket. I starten så det måske ikke så slemt ud: En gammel mand, en af de første testpersoner, var faldet om med et voldsomt krampeanfald. Det kunne der jo være mange grunde til, så umiddelbart havde det ikke virket så foruroligende, selv om manden havde fået flere anfald.

Men få dage senere skete det samme for en af de andre i den første testgruppe, og efter et par uger var samtlige fem fra første hold blevet ofre for de voldsomme kramper. Annelouise havde nu været sikker på, at der var en sammenhæng mellem disse symptomer og DLx098,2. Hun tog medicinen fra de fem, men kramperne fortsatte, samtidig med, at deres demens tog alarmerende til. Alt i alt var de betydeligt dårligere end før, de havde fået medicinen, og hospitalet var ved at segne under alle de stærkt behandlingskrævende demenspatienter med krampeanfald.

Da også patienterne i testgruppe to for godt en måned siden begyndte at få kramper, stoppede Annelouise straks al behandling med det nye stof. Hun hverken kunne eller ville forsætte, når bevirkningerne var så slemme. Daniel havde lavet et notat om, at han havde foreslået en justering og derefter nye tests, men Annelouise havde kategorisk nægtet at gå videre med forsøgene.

Sasja gættede på, at det var det, de havde skændtes om den dag på parkeringspladsen. Det var ikke sin kærlighed, Annelouise tog fra Daniel. Det var sine patienter.

Tænken gjorde af en eller anden grund Sasja urolig. Hun rejste sig, var nødt til at bevæge sig lidt. Hun åbnede terrassedøren og gik ud i baghaven, hvor en let sommerregn havde fået jorden til at dufte krydret og godt. Bibi smuttede med ud og løb omgående ned til raftehegnet, hvor hun nogle dage forinden havde fundet et hul ud i friheden.

"Bibi!" råbte Sasja. "Bliv her!"

Det mente Bibi nu ikke, der var grund til. Hun smuttede ud af hullet uden at se sig tilbage, og vips! var hun forsvundet. Pokkers også, tænkte Sasja. Hun løb ud af fordøren og hele vejen rundt om husrækken. På plænen ned mod stssystemet fik hun fat i den gamle, halvdøve hund, lige før den smuttede videre ud på en befærdet vej. De måtte se at få repareret det hul, tænkte hun, mens hun bar hunden med hele vejen tilbage.

Hvor ville det dog også være meget nemmere, hvis de havde haft en låge i hegnet rundt om baghaven, tænkte hun, da hun et øjeblik senere stod lidt åndsfraværende og kløede sig under gipsen med den sædvanlige strikkepind. Hvis de havde en låge, kunne Daniel også løbe direkte ud på stien i stedet for at skulle ... Sasja gik i stå midt i en bevægelse. Der skete en eller anden form for

kortslutning i hendes hjerne. En låge for enden af en baghave. Et hus, der kun blev overvåget fra forsiden. En mand, der var i stand til at løbe op i Kongeskoven og tilbage igen på en time. En åben terrassedør. En nøgen fod ...

Pludselig blev hun vækket af sin egen hoveddør, der smækkede. Daniel var kommet hjem. Sasja blev stående midt på gulvet med strikkepinden i hånden, mens hun stirrede på sin mand, som om hun aldrig havde set ham før.

"Hvad er der galt, skat?" sagde han og gik hen for at kysse hende. Da hun rykkede et halvt skridt bagud, blev han stående med et forvirret udtryk i ansigtet. "Hvad?" sagde han.

Sasjas blik flakkede over mod computeren, der stadig stod tændt. Logbogs-dokumentet fyldte hele skærmen.

Daniel fulgte hendes blik. Så stivnede han og gik langsomt derover. "Logbogen ... Hvor langt er du nået?" spurgte han dæmpet. "Er du blevet helt færdig?"

Hun kunne stadig ikke sige noget, var lammet af chok.

Daniel rystede på hovedet. "Det var ikke sådan, som du tror," sagde han. "Det var ... Det var ikke meningen."

Uden at tænke over det var Sasja begyndt at bevæge sig langsomt over mod døren ud til gangen. Hun skulle ikke nyde noget af at lide samme skæbne som Annelouise.

"Jeg kunne sagtens have rettet fejlen, men ... Der skal bare lige nogle ganske små justeringer til, så ..." Han så på hende, og hun stod helt stille. "Annelouise ville gå til myndighederne. Hun ville tage sin straf, sagde hun. Hun var villig til alt for at gøre skaden god igen. Men jeg ... Jeg var så tæt på, Sasja, det var jeg altså."

Hun nikkede stift. "Det ved jeg."

"Men det var ikke meningen, det var det altså ikke. Vi skændtes, og hun snublede, og .."

Sasja var nået helt hen til døren. Herfra var der kun et par meter hen til badeværelset, hvor hun kunne låse døren og ringe til politiet. Hun skulle *bare lige ...*

"Hør, hvad laver du?" råbte Daniel pludselig.

Netop som hun nåede hen til badeværelsesdøren, mærkede hun et hårdt greb om sin venstre overarm. Hun sprang ud på badeværelset og klemte døren i, men Daniel holdt stadig fast, selv om hun forsøgte at lukke døren om hans hånd. I det samme kom hun i tanker om strikkepinden, som som hendes fingre stadig var knuget om. Hun trak vejret dybt, beredte sig på at hamre den ned i Daniels hånd, selv om alt i hende protesterede mod at skade den mand, hun elskede. I det samme gav han slip. Hun trak døren i og låste den.

"Sasja," råbte han derude. "Undskyld."

Hun fiskede mobilen op af bukselommen.

"Så hør dog på mig. Jeg ville da aldrig gøre dig noget." Det lød, som om han var på nippet til at græde.

Sasja svarede stadig ikke. Hun fandt frem til politiassistent Jakobsens telefonnummer og ringede op. Hun forklarede situationen roligt og kortfattet, mens hun gjorde, hvad hun kunne, for at ignorere Daniel, der omme fra den anden side af døren blev ved at forsikre hende om sin evige kærlighed. Jakobsen blev i røret og talte beroligende til hende, indtil hun kunne høre sirenerne ude på vejen.

*

"Hvad vil du gøre?" spurgte Julie, da Sasja et par dage senere var tilbage på arbejde.

"Jeg ved det virkelig ikke," sagde Sasja. "Det er noget rod."

De to kvinder sad og stirrede ned på en tynd, hvid papdims, hvor to turkisblå streger lyste op.

"Men du vil da have det, ikke?"

Sasja så på hende. "Jo da. Selvfølgelig vil jeg det."

"Men hvad så?"

Sasja rejste sig og smed den positive graviditetsprøve i affaldsspenden, før hun vaskede hænder. "Jeg mener bare ... Måske får Daniel kun nogle få år ..."

"Så du vil tage ham tilbage?" Julie så forfærdet ud.

Sasja trak på skuldrene. "Jeg er så uafklaret nu, Julie. Men jeg synes da, han skal have en chance, når han har afsonet sin straf. Han mente det jo godt, da han udviklede det præparat. Han kunne jo ikke vide, det ville gå sådan i koks ... Og måske er det virkelig rigtigt, at Annelouises død var et uheld."

"Så du tror på ham?"

Sasja så på sin veninde. Hun havde forlængst regnet ud, at hun var blevet gravid den skrækkelige aften, da Daniel havde forårsaget Annelouises død, og Sasja havde brækket hånden og var blevet afhørt i timevis. Men det kunne den lille jo ikke gøre for. Det barn var længe ønsket og højt elsket. Fortjente det måske ikke en far?

"Ja," sagde hun så. "Det gør jeg."

